

POSTANOWIENIE

Dnia 27 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

w sprawie **L. L. D.**

skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 27 marca 2019 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k. kasacji obrońcy skazanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. akt XII K [...],

p o s t a n o w i ł:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego L. L. D. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lipca 2017 r., sygn. XII K [...], L. L. D. został uznany winnym zarzucanych mu czynów wyczerpujących dyspozycje art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 229 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., oraz art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., a także art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 271 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 12 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 200 złotych każda.

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 13 sierpnia 2018 r., sygn. akt II AKa [...], utrzymał wyrok Sądu Okręgowego w W. w mocy w zaskarżonym zakresie.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego kasację wywiódł obrońca skazanego L. L. D., w której zarzucił orzeczeniu rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie obrazę art. 229 § 3 k.k. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie w stosunku do czynów opisanych w punkcie II sentencji wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 25 lipca 2017 r., a tym samym uznanie, że czyny skazanego wyczerpywały ustawowe znamiona kwalifikowanej postaci przestępstwa przekupstwa czynnego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] i utrzymanego w nim w mocy wyroku Sądu Okręgowego w W. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na powyższą kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego L. L. D. okazała się oczywiście bezzasadna i podlegała oddaleniu w trybie z art. 535 § 3 k.p.k.

Zgodnie z wolą ustawodawcy kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia skierowanym przeciwko orzeczeniu wydanemu przez Sąd odwoławczy na skutek rozpoznania środka odwoławczego. Celem postępowania kasacyjnego jest bowiem wyeliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych naruszeń prawda, ale o charakterze rażącym, a jednocześnie takich, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia. Możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest zatem istotnie ograniczona. Postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma kontrolę odwoławczą. W toku tego postępowania z założenia nie dokonuje się zatem kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (tak: postanowienie SN z dnia 21 września 2017 roku, sygn. akt IV KK 276/17).

W niniejszej sprawie kasacja została skonstruowana w taki sposób, że zarzut jej co prawda jest formalnie dopuszczalny, jednak w zaistniałym układzie procesowym, dotyczy w istocie wyroku Sądu I instancji. Nie budzi wątpliwości, że Sąd odwoławczy, utrzymując w mocy wyrok Sądu I instancji w zakresie kwalifikacji przypisanego skazanemu czynu, z art. 229 § 3 k.k., sam nie stosował prawa materialnego, tym samym nie mógł naruszyć tego przepisu.

Zarzuty podniesione pod adresem orzeczenia Sądu I instancji podlegają rozważeniu przez sąd kasacyjny tylko w takim zakresie, w jakim jest to konieczne dla właściwego rozpoznania zarzutów stawianych w tym nadzwyczajnym trybie zaskarżonemu wyrokowi sądu odwoławczego. Zarzutów takich nie można analizować w oderwaniu od zarzutów stawianych orzeczeniu sądu odwoławczego, których w rozpoznawanej kasacji w istocie brak. Nie jest z pewnością funkcją kontroli kasacyjnej kolejne, powielające kontrolę apelacyjną, rozpoznawanie zarzutów stawianych orzeczeniu sądu pierwszej instancji pod pozorem wniesienia kasacji.

Tymczasem sformułowany w kasacji zarzut naruszenia art. 229 § 3 k.k. był już podnoszony w apelacji obrońcy oskarżonego i został oceniony przez Sąd Apelacyjny w [...]. Wbrew twierdzeniom skarżącego rekonstruując stan faktyczny Sąd I instancji wskazał, że udzielanie korzyści majątkowej miało na celu naruszenie norm regulujących kwestie zamówień publicznych (nota bene sam skarżący zauważa to kasacji). Sąd ten prawidłowo odwołał się przy tym do przepisów o zamówieniach publicznych, oraz wskazał, w czym przejawiało się zachowanie osób publicznych tj. że wskutek działań skazanego procedury konkursowe były przeprowadzane z naruszeniem bezstronności i obiektywizmu oraz zasady uczciwej konkurencji i zasady równego traktowania wykonawców w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego. Działania skazanego ukierunkowane było na pozyskanie dla S. – [...] Sp. z o.o. podmiotów z sektora publicznego, na rzecz których miałyby być świadczone usługi będące przedmiotem działalności wspomnianej spółki. Co prawda wybór kontrahenta był poprzedzony za każdym razem sformalizowanymi procedurami (tj. z tzw. wolnej ręki jak i przetargową) niemniej jednak miały one w rzeczywistości charakter iluzoryczny wobec działań skazanego, który polecał wręczać korzyści majątkowe decydom, by uzyskać przychylną w wyborze usługodawcy, czyli spółki S.. Z tych powodów rozpoznając zarzut naruszenia art. 229 § 3 k.k. Sąd odwoławczy stwierdził brak podstaw, aby podważyć i zakwestionować przyjętą w zaskarżonym wyroku Sądu I instancji kwalifikację prawną czynu w tym zakresie.

Powtórzenie tego zarzutu w kasacji, w sytuacji, w której nie zarzuca się jednocześnie Sądowi odwoławczemu zarzutów procesowych nienależytego

rozpoznania zarzutów apelacji jest niedopuszczalne. Przypomnieć należy raz jeszcze, że postępowanie kasacyjne nie może stanowić powtórzenia postępowania apelacyjnego i nie jest swego rodzaju trzecią instancją odwoławczą, mającą służyć kolejnemu weryfikowaniu poprawności zapadłych orzeczeń w sądach pierwszej i drugiej instancji. W zakresie zatem w jakim skarżący ponawia rozpoznany już w toku instancji zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 229 § 3 k.k., kierowany przeciwko orzeczeniu Sądu II instancji, który utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Sądu I instancji, a zatem bez wątpienia nie stosował tego przepisu, to zabieg skarżącego oceniany może być – w okolicznościach niniejszej sprawy - jako próba obejścia zakazu z art. 523 § 1 k.p.k., zgodnie z którym kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary.

Mając na uwadze wszystkie podniesione powyżej okoliczności Sąd Najwyższy oddalił kasację obrońcy skazanego w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k., obciążając nimi skazanego.